

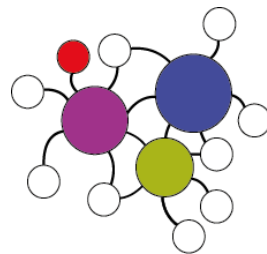


Korte Verhalen Club

Welk boek maakte indruk



www.welzijnbergen.nl



**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen en bibliotheken in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord (en bijdrage)

Groet allen,

Met het boek 'Ik heb je nooit een rozentuin beloofd' begon eigenlijk mijn échte leesleven, vlak voor dat ik volwassen dreigde te worden. Daarvoor natuurlijk allerlei bij de leeftijd passende verhalen verslonden, maar wat Hannah Green mij voorschotelde maakte enorme indruk.

Dat haar naam eigenlijk Joanne Greenberg is zou je haast op de gedachte brengen dat zij ook verschillende persoonlijkheden in zich verenigde.

Want daar gaat het verhaal over: een jong meisje leeft in twee werelden.

De 'echte' wereld en de wereld van YR. Een bijzonder knap geschreven boek, waarmee je als lezer een beeld krijgt hoe het leven moet zijn voor iemand die schizofreen is.

Voor mij was het een soort referentie, waarmee ik voor mezelf vaststelde dat ik het, ondanks de 'armoede' in mijn jeugd, niet slecht getroffen had.

Die armoede is ook maar betrekkelijk, want we hadden altijd te eten en een veilig thuis, maar soms deed het licht het niet omdat er geen muntjes waren voor de meter... en vakantie was een vrij onbekend begrip.

Kortom, het boek hielp mij om al vrij vroeg te leven vanuit de gedachte 'count your blessings' en dat doe ik nog steeds.

Een gedachte die langskwam: zullen er boeken worden genoemd waar ik ook 'iets mee heb'. En jawel: het geweldige boek Siddharta, van Herman Hesse, is ook voor mij een 'vormend' boek geweest.

Als goede derde noem ik het 'gehele werk' van Roald Dahl. De humor die hij in veel van zijn verhalen heeft verwerkt, overigens niet altijd even makkelijk te herkennen, heeft me veel leesplezier gebracht.

En, als steeds, dat leesplezier wens ik alle ontvangers!

Ronald Jelsma

Inhoud

Elly Bovee	5
Hans van de Langenberg	10
Gea van Zadelhoff	14
Fred Steinkühler	16
Bernadet Hengeveld	19
Sandra Schaaper	21
Anneke Kettenes	24
Cootje Bronner	31
Dicky Spee-Schut	34
Gerda Andriesma	36
Walter van Gelderen	37
Mieke Wijminga	39

Colometa

Het was voorjaar 1983 en ik verbleef bij señora Solà aan de Passeig de Gracia in Barcelona. Ik was een week in Spanje om mijn spreekvaardigheid Spaans bij te spijkeren. Daar was ik voor gezakt: volgens de examinatrice was mijn spraakgebruik te literair. Geen wonder: ik had nog nooit een echte Spanjaard gesproken en alleen maar boeken en poëzie gelezen. Ik sprak nu elke dag met señora Solà en oefende in een speciaal taalklasje. Maar al snel merkte ik dat de inwoners van Barcelona een heel andere taal spraken, die ik niet verstond: Catalaans. Die taal sprak mijn gastvrouw ook met haar man en zoons. En in de kamer van de oudste zoon, waarin ik die week verbleef, trof ik vele boeken aan in die taal. Bovenop lag er een met als titel had 'La Placa del Diamante', geschreven door Mercè Rodoreda.



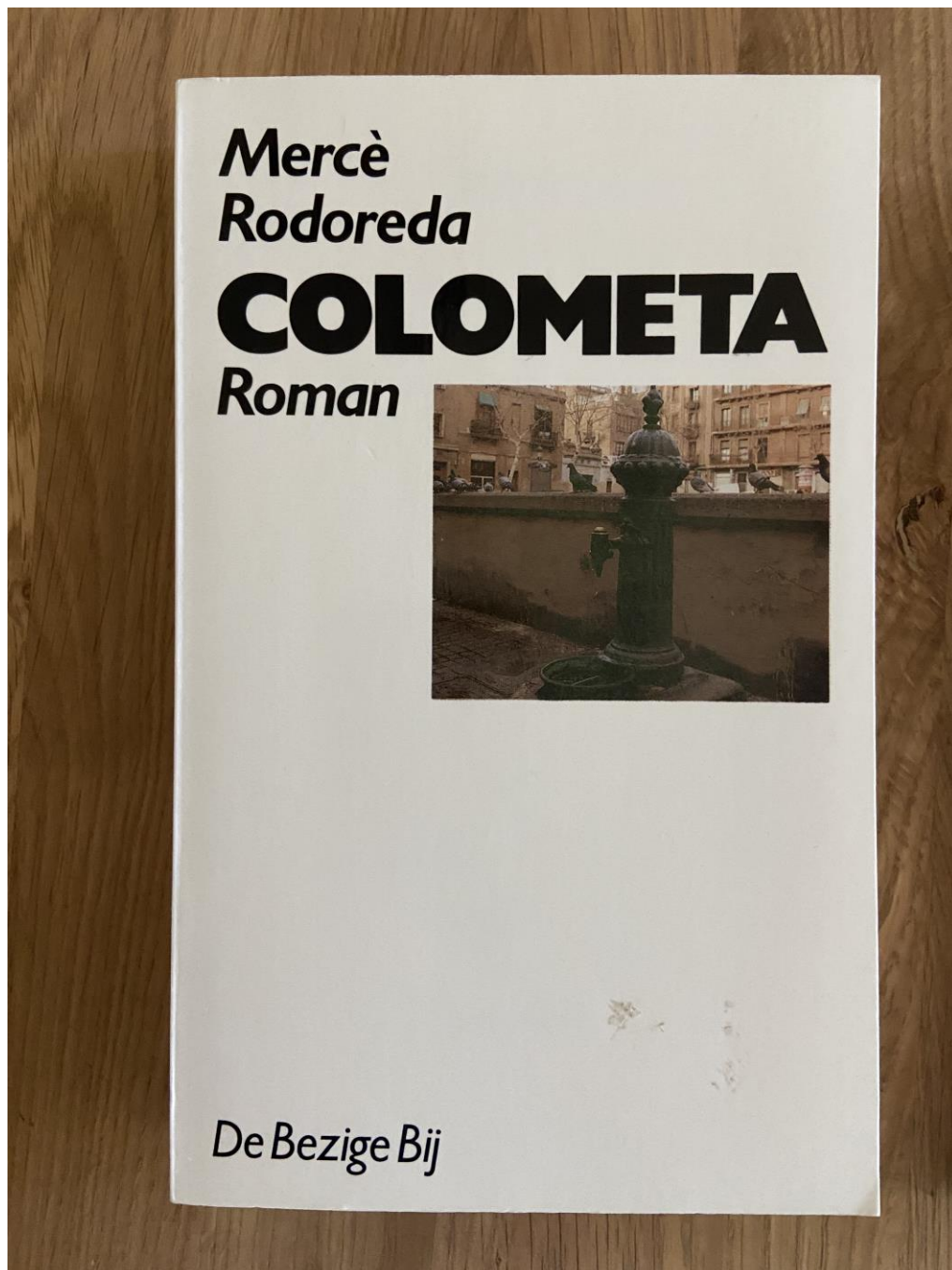
Señora Solà vertelde dat er in Barcelona veel te doen was geweest rondom dat boek en de schrijfster en dat zij kort geleden was overleden. De roman was verfilmd en er zou een televisieserie van gemaakt worden. De Caixa de Barcelona gaf het boek zelfs cadeau aan de klanten en daarvan had haar zoon er een in huis. Het pleintje met die naam, Diamantplein dus, bestond echt en was op tien minuten afstand van haar huis.

Het verhaal intrigeerde me zo dat ik de volgende dag naar het pleintje wandelde en in een kleine boekwinkel naar de titel vroeg. De verkoper gaf me een Spaanse vertaling waar ik erg blij mee was want dat Catalaans zag ik niet zo zitten. Weer terug in Nederland, en geslaagd voor mijn spreekvaardigheid, begon ik, zonder veel vertrouwen, de roman te lezen. Het ging over een jonge vrouw die uitging om te dansen, een jongen ontmoette, verliefd werd, trouwde, twee kinderen kreeg... en toen begon de oorlog. De Spaanse Burgeroorlog, die van 1936 tot 1939 duurde. Maar opeens, ik weet niet meer in welk hoofdstuk en op welke bladzijde het gebeurde, werd ik hevig gegrepen door het boek. Met een brok in de keel en tranen in mijn ogen las ik het dezelfde dag nog uit en stond perplex. Ik had hier goud in handen gekregen, wat een prachtig boek! Op de omslag las ik dat het al in meerdere talen was vertaald, maar niet in het Nederlands. Wat jammer! Omdat het mijn droom was zelf literair vertaalster te worden zon ik op een plan. En voor de tweede keer gebeurde er iets wonderbaarlijks.

In die tijd was mijn man geabonneerd op de Duitse krant 'Die Zeit', en daarin zag ik plotseling een artikel dat geschreven was door Gabriel Garcia Marquez. Ik kon mijn ogen niet geloven, want hij schreef een in memoriam over Mercè Rodoreda. Hij had haar in Barcelona persoonlijk een bezoek gebracht omdat hij haar zeer bewonderde als schrijfster en haar zelfs de beste auteur van Spanje van na de Burgeroorlog noemde. Dit was voor de tweede keer een gouden vondst: ik vertaalde het artikel en schreef een brief naar drie gerenommeerde uitgevers. Een ervan reageerde positief: De Bezige Bij. Ik werd uitgenodigd op kantoor aan de Van Miereveldstraat in Amsterdam.

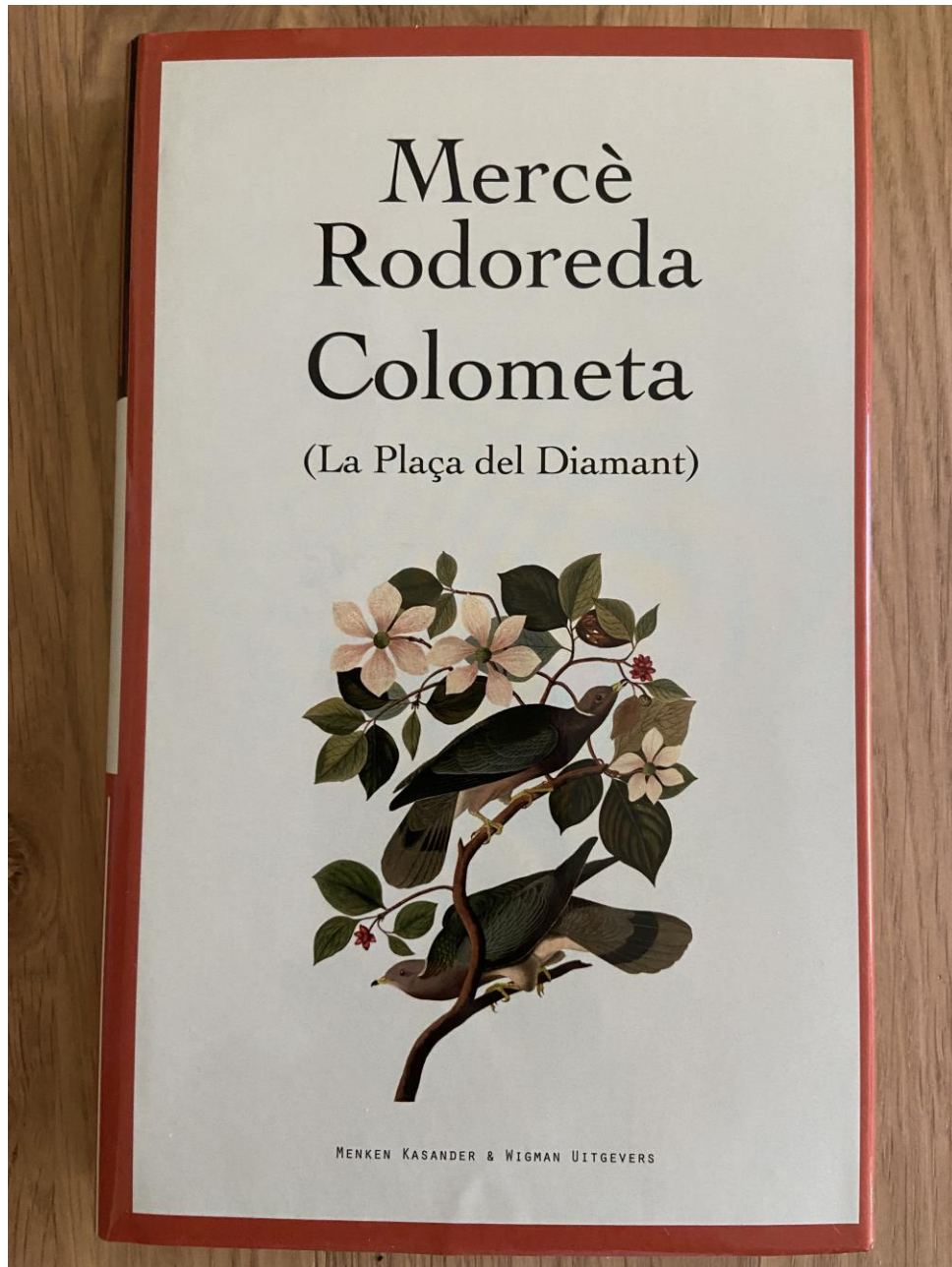
Ze wilden het boek graag uitgeven maar kenden geen vertaler die uit het Catalaans vertaalde. Ik vroeg daarop of ze mij twee jaar de tijd wilden geven om die taal te leren en het boek te vertalen. Daarmee gingen ze akkoord! Ik was de koning te rijk, keerde al snel terug naar Barcelona om een zomercursus te volgen aan de Universitat Autònoma en schakelde een zeer behulpzame Nederlandse vriendin in, die in Catalonië woonde.

In 1987 verscheen mijn eerste Nederlandse vertaling en het boek werd goed ontvangen.



Een derde maal was het lot mij gunstig: het Fonds voor de Letteren beloonde mij met de debutantenbeurs voor vertalingen, een bedrag van 10.000 gulden destijds. Daarna was mijn pad gebaad en kreeg ik nog vele literaire vertaalopdrachten en mocht ik vele jaren dat prachtige beroep uitoefenen.

In 2016 kwam 'Colometa' bij een andere uitgever terecht en op mijn verzoek mocht ik toen mijn oude vertaling reviseren.

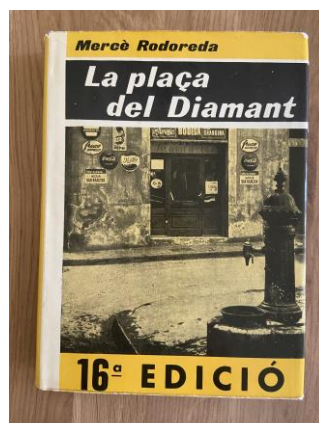


Het ministerie van Cultuur in Barcelona gaf mij daartoe een beurs én een verblijfsmogelijkheid in Bella Terra, de campus van de nieuwe universiteit in de bergen achter Barcelona. Zo werd ik daar als zeventigjarige in de bibliotheek wegwijs gemaakt en geholpen door een jonge vertaler en een tutor. Terwijl ik in Nederland nooit aan een universiteit heb gestudeerd en de meeste kennis heb verworven door zelfstudie.

De vertaling van de titel is ook een bijzonder verhaal. Aanvankelijk vond de redactie van De Bezige Bij dat de titel in 'Diamantplein' vertaald moest worden. Maar ikzelf had van meet af aan de titel 'Colometa' in mijn hoofd. Dat was de troetelnaam die Quimet aan Natalia gaf. 'Duifje' betekent dat. En duiven spelen een erg grote rol in het boek en qua ritme en beeld vond ik de titel erg mooi: een duif die klapwiekend opvliegt! En laat nu blijken dat de schrijfster zelf destijds ook deze titel had gekozen: ik hoef niet te vertellen dat ik een bijzondere gevoelsmatige band heb met Mercè Rodoreda. Helaas was ze net overleden toen ik haar boek in handen kreeg: een wonderbaarlijke erfenis. Sindsdien is ze voor mij mijn literaire moeder.

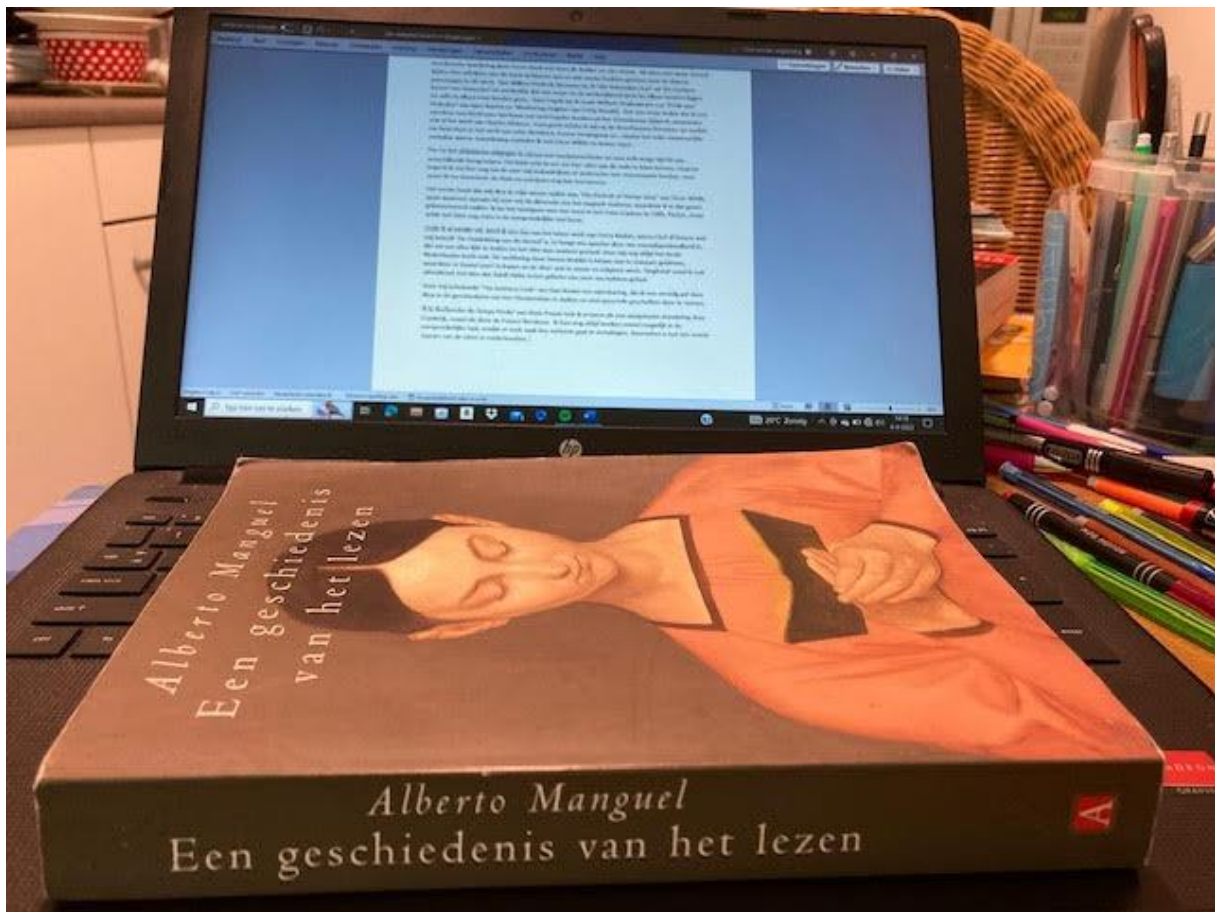
Waarschijnlijk hoef ik niemand meer uit te leggen dat 'Colometa' het boek van mijn leven is. Letterlijk het boek dat mijn leven heeft veranderd.

Inmiddels zijn er in België en Nederland al twee prachtige toneelbewerkingen gemaakt. De eerste door Antje de Boeck en de tweede door Rosmarie Blaauboer in Amsterdam. De laatste trekt nog steeds door het land in kleine gezelschappen en ze heeft ook een huistheater dat ze 'Colometa' heeft gedoopt.



Elly Bovee

Een leesgeschiedenis



Voor mijn plezier lezen deed ik al heel vroeg. Die interesse ontstond toen ik als zesjarige acht weken in het ziekenhuis moest doorbrengen. Mijn moeder bracht sprookjesboeken voor mij mee en nam tijdens de bezoeken soms ook de moeite om mij zo'n verhaaltje voor te lezen. Als ventje van die leeftijd was ik al snel onder de indruk van de wolf in veel van die vertellingen. Grimmige sprookjes, maar ze liepen vaak toch goed af. Dat waren boeken met veel plaatjes, omdat ik natuurlijk nog aan het leren was te lezen.

In 'De wolf en de zeven geitjes' vond ik het enorm slim van het kleinste geitje dat hij in de klok was gekropen en daarmee het kwaadaardige roofdier had gefopt. Daar ik zelf ook al tamelijk bij de tijd was, vond ik het erg vreemd dat de wolf in het verhaaltje over de drie biggetjes een huis omver kon blazen. Dat 'Het lelijke eendje' kon uitgroeien tot een mooie zwaan, vond ik echt een wonder. Het voelde als een bevrijding.

Nadat ik alweer enige tijd thuis en terug op school was, ontwikkelde ik meer een voorkeur voor stripverhalen en bladerde heel wat Donald Ducks door, voordat ik overschakelde op Batman en Robin en later Superman. Toen was ik al wel tien jaar en kocht die stripboekjes van geld dat we van opa kregen tijdens de zomervakanties. Tegen dat ik twaalf jaar was startte het serieuze lezen met 'Pietje Bell' en 'Pim Pandoer.' Het was werkelijk een ontdekking dat je zeer geboeid kon raken van wat iemand had geschreven, zonder dat er veel illustraties tussen de teksten stonden. Ik raakte geboeid door de avonturen van Pim Pandoer en zijn Salamander, een amfibievoertuig, en voelde de donkere sferen van het Montferland, waar zich dat alles afspeelde. Ik zou er ruim twintig jaar later enige tijd gaan wonen, waardoor de herinneringen aan Pim Pandoer helaas veel aan mysterie zouden inboeten. Soms is het beter een illusie maar in stand te houden.

De middelbare school was geen gelukkige plek voor mij. Ik spijbelde vaak en was ook geregeld 'ziek', zodat ik thuis de strips 'Guust Flater' en 'Asterix en Obelix' kon verslinden. Ik weet het: geen hoogdravende literatuur, maar dat kwam eigenlijk juist voort uit het feit dat ik als consequentie van mijn gekozen vakkenpakket op de Havo voor vier talen boeken MOEST lezen.

Ik had eens zoveel Guust Flater-strips achter elkaar gelezen dat ik in slaap viel en droomde dat ik Guust Flater was. Je zult begrijpen dat er veel misging in die dromen, maar dat ze ook erg koddig waren. Uiteindelijk schrok ik wakker en was opgelucht dat al die rampen en mislukkingen niet echt waren en ik bevrijd was van mijn ingebeelde imago.

Niet zonder moeite voltooide ik toch alle taken voor de vier talen en las bij elkaar het merendeel van de in totaal vijftig te lezen boeken voor mijn eindexamen Havo. Enkele boeken hadden we natuurlijk ook klassikaal behandeld.

Van sommige boeken vond ik het uiteindelijk jammer dat ik er niet eerder of op tijd aan begonnen was, want dan zou ik het er voor de mondelinge examens veel beter af hebben gebracht. Maar ja, ik vond Thomas Mann zo verschrikkelijk saai en ook Die Blechtrommel (Gunter Grass) riep geen aangename gevoelens op. Ik werd wel een grote fan van Goethe. Zijn 'Das Leiden des jungen Werthers' maakte ik als het ware zelf mee.

Voor Frans vond ik 'De la Terre à la Lune' van Jules Verne het leukst, omdat het een heel nieuwe wereld voor mij opende. De wereld van geweldige uitvindingen. De poëzie van Baudelaire is wat mij van de Franse literatuur het meest raakte. Hij introduceerde ook Edgar Allen Poe in mijn leven, doordat hij veel van het werk van deze Amerikaanse en werkelijke grondlegger van het thrillergenre en de detective vertaalde en zo onder de aandacht van het Franse publiek bracht. Simenon werd erdoor geïnspireerd voor zijn personage van de slimme politie-inspecteur 'Maigret.' Zijn werk ben ik pas veel later gaan lezen, evenals 'Sherlock Holmes' van Sir Arthur Conan Doyle, een andere 'spin-off' van 'The murders in the Rue Morgue' van Poe.

Voor Nederlands werd mijn interesse voor het werk van Harry Mulisch gewekt door 'De Aanslag', dat mij een andere kijk op de Tweede Wereldoorlog en het noodlot gaf. 'De Avonden' van Gerard (van 't) Reve vond ik in die tijd een revolutionair boek. Het kreeg andere dimensies toen ik deze zomer eens aan een literaire wandeling door Groet met Kees de Bakker en zijn vrouw deelnam. Hij wees aan waar Gerard tijdens het schrijven van dit boek verbleven was en wie model hadden gestaan voor de diverse personages. Van Willem Frederik Hermans las ik 'Het Behouden Huis' en 'De Donkere Kamer van Damocles' en oordeelde dat een waan en de werkelijkheid dicht bij elkaar konden liggen en zelfs in elkaar over konden gaan. Voor Engels las ik naast William Shakespeare o.a. 'Pride and Prejudice' van Jane Austen en 'Wuthering Heights' van Emily Brontë. Het zou ertoe leiden dat ik een voorkeur overhield voor het lezen van veel Engelse boeken uit het Victoriaanse tijdperk, waaronder ook al het werk van Charles Dickens.

Ook richtte ik mij op de Amerikaanse literatuur en voelde me best thuis in het werk van John Steinbeck en Ernest Hemingway, omdat het zulke avontuurlijke verhalen waren. Gaandeweg ontdekte ik ook Oscar Wilde en James Joyce.

Pas na het afstuderen ontpopte ik mij tot een onverzadigbare boekenverslinder en was zelfs enige tijd lid van verschillende leesgroepen. Het voert echt te ver om hier alles aan de orde te laten komen. Daarom beperk ik me tot de voor mij invloedrijkste of anderszins zeer interessante boeken, voor zover ik me tenminste de titels en schrijvers nog kan herinneren.

Het eerste boek dat mij diep in mijn wezen raakte was 'The Portrait of Dorian Gray' van Oscar Wilde, want daarmee opende hij voor mij de dimensie van het magisch realisme, waardoor ik in dat genre geïnteresseerd raakte. Ik las het overigens voor het eerst in het Frans (cadeau in 1985, Parijs), maar wilde het later nog eens in de oorspronkelijke taal lezen. Het lijkt ook een waarschuwing in te houden dat je, hoe dan ook, niet aan je misdaden ontsnappen kan.

Zoals ik al eerder zei, werd ik een fan van het latere werk van Harry Mulisch, wiens Chef d'Oeuvre wat mij betreft 'De Ontdekking van de Hemel' is. Er hangt een speelse sfeer van vanzelfsprekendheid in, die tot van alles lijkt te leiden en het idee was sowieso geniaal. Voor mij nog altijd het beste Nederlandse boek ooit. De verfilming door Jeroen Krabbé is helaas wat te compact gebleven, waardoor er te veel vaart in kwam en de sfeer wat te zwaar en religieus werd. 'Siegfried' vond ik ook uitstekend: het idee dat Adolf Hitler in het geheim een zoon zou hebben gehad.

Voor mij betekende 'The Da Vinci Code' van Dan Brown een openbaring, die ik een vervolg gaf door diep in de geschiedenis van het christendom te duiken en veel apocriefe geschriften door te nemen.

'A la recherche du temps perdu' (niet helemaal gelezen) van Marcel Proust ervaar ik als een aangename, nog voort te zetten, wandeling door Frankrijk, alsook door de Franse literatuur. Ik lees nog altijd boeken zoveel mogelijk in de oorspronkelijke taal, omdat er toch vaak iets verloren gaat in vertalingen. Bovendien is het een mooie manier om de talen te onderhouden.

Hans van de Langenberg

Leesboekjes

Leren lezen, hoe leuk was dat! `Lotje in de dierentuin` van Jaap ter Haar was wel favoriet bij mij. Lotje woonde namelijk aan de rand van de dierentuin en haar vader was dierenarts. Lotje beleefde keer op keer nieuwe, spannende en grappige avonturen met de dieren. Ik vond deze serie heel fijn om te lezen en wenste dan altijd dat ik Lotje was en bij Artis woonde. Helaas... ik woonde toen weliswaar in Amsterdam maar niet bij Artis, en ik was zeker geen Lotje.

Toen ik het lezen wat beter onder de knie had werd de boekenserie van `Pinkeltje` mijn favoriet. Pinkeltje, het mannetje niet groter dan je pink met een wit baardje en een blauw puntmutsje. Hij woonde samen met vijf muizenbroertjes, de kat Snorrebaard en de hond Wiebelstaart in het grote huis van de vader, moeder, jongen en het meisje. Pinkeltje woont daar in een muizenholletje onder de etenskast. Hij beleefde veel leuke en soms spannende avonturen met zijn dierenvriendjes. Onder andere de goudvis Goudhuidje, de spin Zilverdraadje en de kraai Wipstaart. Pinkeltje vertelde altijd al zijn avonturen aan Dick Laan, de schrijver, en hij schreef ze op. Ik vond dit gegeven altijd wel leuk de schrijver die ook `meedeed` in het verhaal.

Een paar jaar geleden zag ik op internet ineens een boekje voorbijkomen dat ik ooit als kind had plátgelezen. Weliswaar noodgedwongen... maar toch. Een van mijn oma's had nooit iets `interessants` in huis voor een kind dat meekwam met bezoek. Geen speelgoed of iets dergelijks. Ik vond in haar krantenbak een krant, telefoonboek en een boekje. Dit boekje las ik dan iedere keer weer als ik daar op bezoek kwam, keer op keer hetzelfde verhaal. Ik weet nog dat ik het een zelig en ontroerend verhaal vond: `Snowy het kerstveulen`. Maar nu las ik dus hoe dit boekje was ontstaan. De schrijfster is Suzanne Reynolds, zij was tien jaar oud toen zij het schreef. Suzanne schreef altijd korte verhaaltjes voor haar vriendinnen, maar ze werd ziek: leverkanker. Op haar ziekbed schreef ze dit verhaal en helaas kon ze het niet helemaal afmaken. Ze stuurde het naar haar lerares met het verzoek de laatste regels aan te vullen.

Suzanne Reynolds overleed op tienjarige leeftijd. Het verhaal was bedoeld als kerstcadeau voor haar klasgenootjes en kreeg bekendheid. Het werd in 1963 in Engeland gepubliceerd ten bate van het kankerfonds. Mede door de grote bekendheid en het succes werd dit boekje vertaald naar het Nederlands en ten bate van het Koningin Wilhelminafonds verkocht. Uiteindelijk kreeg dit verhaal, na al die jaren, er voor mij een bijzonder verhaal bij.



Gea van Zadelhoff

M'n liefste boek



Voort Fred, daar ga je weer!

Begin dit nu eerst op te schrijven na 60 dagen vakantie/pauze!

Oh wat een uitstellen...

Intens nog steeds genieten, bijna iedere dag, van de beweegredenen van m'n meest geliefde boek.

Natuurlijk wist ik onmiddellijk, toen deze tekst voorbij kwam, welk boek ik zou beschrijven.

Dit boek interesseerde mij met volle overgave.

Ik zou de hoofdpersoon geweest kunnen zijn, zoveel vond ik mijzelf terug in m'n boek.

Het was aan het einde van mijn twintiger jaren.

Begon een beetje iets over het leven te voelen en te begrijpen.

Achtentwintig en al zeven jaar bezig een bedrijf te runnen.

Zonder studie of opleiding!

Self made, hoorde ik later in de wandelgangen.

En met passie, waardoor het mij minder energie kostte.

Wist dit al op m'n zestiende, dit werk gaat het worden.

Maar... is dit het ook!

Er is toch ook veel meer dan... centjes binnen halen!

Het werk is een middel.

Het gegeven leven is de richting, het uiteindelijke doel... om te ontdekken.

Het boek hielp mij ook om mijn horizon te verbreden.

Het viel samen met een bericht in een krant, hoe ik mijn gedachten over het leven kon verbreden.

En hoe ik ook anders in het Leven kon gaan staan.

Meer vanuit binnen te leven, dan de wereld aangaf.

Proberen te verfijnen, kreeg ik toen door.

Begon toen in 1972 's avonds de cursus praktische Filosofie. Een keer in de week, tien lessen.

Bezocht de school na deze begin cursus vele jaren.

Ook met een onderbreking.

Vergelijk m'n geliefde boek steeds met m'n praktische cursus Filosofie, wat ook een lange reis van ca. 20 jaar is geworden.

Die reis ging toen steeds vanuit Badhoevedorp naar Amsterdam, Zeist en Deventer vice versa.

Ook in weekenden en zomervakanties was er studietijd.

Zelfs studie 'Kalligrafie' kunnen volgen om de aandacht te scherpen.

Schoolslogan is: Precieze Aandacht is Precieze Liefde.

Mijn favoriete boek liet mij lezen, dat de hoofdpersoon ook zoekende was.

Mooi woord: zoeken...

Ook onderzoeken, wie zoekt kan vinden.

En daardoor aandacht geven wat er nog meer is dan de alledaagse bekende werkzaamheden.

Iedere dag invullen is geheel niet makkelijk en niet vanzelfsprekend.

Deze hoofdpersoon ging een lange reis van een jaar maken om uit te vinden, hoe het leven innerlijk beter geleefd kon worden.

Hij kwam armoede en rijkdom tegen.

Zag beide manieren van Leven van heel dichtbij.

En waren bijna van een zelfde identiteit.

Men leefde naar buiten toe en vergaten zichzelf, het innerlijk.

De persoon ook in het boek wenste meer te ontdekken.

Zich te ontwikkelen, de wikkel er zoveel mogelijk af.

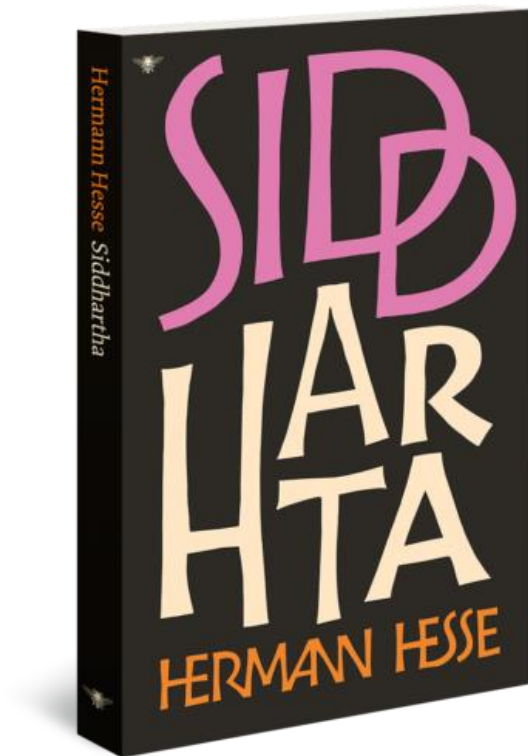
De echtheid en puurheid waren zijn grote innerlijke standvastige wensen, waaruit Echte Liefde zich toonde.

M'n mooie boek paste prachtig in de tijd om alle gelezen woorden samen te laten vloeien met deze jarenlange innerlijke studietijd.

Siddhartha

Herman Hesse

Een aanrader...



Goh, wat een kans heb ik kunnen ontmoeten en aangegrepen...

Dank, Dank, Dank 🙏🌱🙏😊

fred

steinkühler

Van welke boeken heb ik intens genoten...

Lastige vraag, ik lees al vanaf mijn vierde jaar. Kennelijk wilde ik, net als mijn oudere zussen, zó graag lezen dat ik het mezelf aangeleerd heb. Mijn moeder was stomverbaasd dat ze ineens met een boek zag zitten en haar kon vertellen waar het verhaal over ging.

Die enorme liefde voor lezen is nooit meer overgegaan, ik kan me een leven zonder boeken ook niet voorstellen en vind het ook bijna vreemd als mensen zeggen dat ze 'niets met boeken hebben.' Hoe bestaat het!

Per jaar lees ik ca. 120 tot 150 boeken, waar overigens ook kinderboeken van ca. 30 pagina's tussen zitten. Dit omdat ik een boekenwebsite beheer (Leestafel.info) die vol staat met boekrecensies. En dan krijg je de 'opdracht' 'Van welke boeken heb je het meest genoten! Dat is bijna een onmogelijke opgave! Dat lukt niet op één A4tje en ook niet op 10 A4tjes. Toch ga ik maar eens een poging wagen.

Het boek *Gloed* van *Sándor Márai*.

Een dun boekje maar de inhoud lijkt wel 1000 pagina's te beslaan.

Het verhaal gaat over twee vrienden die samen optrekken, de een is rijk, de ander arm. De rijke is zeer genereus voor de arme. De vriendschap is hem heel veel waard. Maar de arme is kunstzinnig, gevoelig. Ondanks dat hij niet rijk is in materiële zin, is hij rijker dan zijn vriend. Hij beleeft en geniet intens van alles. De rijke ziet de gevoeligheid en intense innerlijke rijkdom van de arme niet.

Als er een vrouw in het spel komt ontstaat er een tweespalt. De rijke begrijpt niet wat die vrouw in de arme man ziet. Hij kan haar immers alles geven. De rijke is een erg aardige en vriendelijke man, maar mist net dát wat de arme juist zo aantrekkelijk maakt. Er ontstaat ruzie en de twee zien elkaar veertig jaar niet meer.

Het boek begint met de dag dat ze elkaar eindelijk weer zullen ontmoeten. De rijke houdt een alleenspraak tegen de arme. Hij is al die veertig jaar bezig geweest met bedenken wat er nu eigenlijk gebeurd is op de dag dat ze elkaar voor het laatst zagen. De arme wil op een gegeven moment iets terugzeggen, maar de rijke snoert hem de mond... want stel dat hij veertig jaar bezig is geweest met niets, dat alles wat hij bedacht heeft niet waar is...

Misschien lijkt het een eenvoudig verhaal, maar Sàndor Márai gebruikt zulke mooie taal en geeft zulke mooie metaforen en bijna levenslessen. Je kunt niet anders dan bijna ademloos doorlezen.

Brieven aan Simon Carmiggelt – Gerard Reve

Reve is geliefd of verguisd. Een tussenweg is er niet. Voor mij was dit boek een openbaring. Niet eens zozeer qua inhoud maar vooral wat Reve allemaal durfde te schrijven. Zelf ben ik opgegroeid in een vrij streng gelovig gezin waar weinig werd gesproken over gevoelens of moeilijke zaken, dat was destijds gewoon zo, waardoor je wel met gevoelens bleef zitten waarvan je niet wist of die wel klopten, of ze wel normaal waren.

Reve zei alles gewoon! Hij schreef aan Carmiggelt dat hij depressief was, of ineens heel blij was. Dat hij te veel gedronken had of intens van zijn vriend hield, of heel boos op hem was. Het was toentertijd zo'n opluchting dat mensen ook dingen voelden en schreven wat jij ook wel eens dacht.

Eknath Easwaran – Meester over eigen denken

Het boekje kreeg ik cadeau van een vriendin. Ik wist niets van mediteren of boeddhisme of dat soort zaken. Mijn man las wel heel veel boeken van Kant, Nietzsche en dergelijke maar hun gedachtegoed stond mij niet aan. Naar mijn idee werd alle gevoel uitgeschakeld, alles werd met rede weerlegd.

En toen kreeg ik dus dit boekje en het was alsof ik thuiskwam. Er sprak zo'n enorme liefde voor mensen uit, het was als het ware een reikende hand. Door omstandigheden raakte ik het boek kwijt, maar deze week heb ik het weer kunnen bestellen en ik werd opnieuw helemaal blij toen ik het boek zag. Het lezen erin maakte me opnieuw rustig en ik voelde dat dit precies is wat bij mij past.

Ik zou nog over veel meer boeken willen vertellen: Karakter van Bordewijk, De kleine Johannes van Frederik van Eeden, maar ook De kunst van ongelukkig zijn van Dirk de Wachter, Ik heb vader naar boven gedaan van Gerbrand Bakker, De bureauboeken van Voskuil, enz.

Helaas is daar geen ruimte voor. Deze drie boeken zijn niet zozeer boeken waar je in verdwijnt en weer 'wakker' wordt, maar op mijn manier heb ik van deze boeken enorm genoten.

Bernadet Hengeveld

Van welk(e) boek/boeken (van vroeger en nu) heb ik intens genoten?

Als kind al genoot ik intens van de rijmpjes van Annie M.G. Schmidt, geweldig! En nog steeds!

De korte rijmpjes die veel vertelden op een humoristische wijze en in rijmvorm, ik kon er niet genoeg van krijgen en sommigen kon/ken ik uit mijn hoofd.

Ik hield/houd ook van sprookjes en heb zelfs, toen ik als activiteiten-begeleidster bij Zorgcentrum De Marke werkte, met de bewoners (en vrijwilligers) allemaal sprookjesfiguren gemaakt en op het terrein een sprookjesroute uitgezet op de jaarlijkse Lichtjesavond.

Ik logeerde vaak bij mijn tante in Den Helder. Zij hield van flut romannetjes en als puber 'kwam haar rust van het lekker ontspannen lezen op mij over'. Wij konden ons samen heerlijk 'verliezen', ieder in ons eigen flut romannetje.

Allerlei categorieën van boeken vind ik leuk.

Zowel fictief ((bijvoorbeeld Stephen King: hij bezit het door mij zo gewaardeerde talent om zo te schrijven dat je het gelooft en volledig in het verhaal opgaat), als non fictief (bijvoorbeeld het boek van Isa Hoes 'Toen ik je zag' heeft ook veel indruk op me gemaakt).

Ook lees ik graag (o.a. Zweedse) thrillers zoals bijvoorbeeld: Heksen van Camilla Lackberg dat o.a. vertelt over hekseneiland. Het toeval wilde dat ik in Zweden bij een vriendin was, die net het hekseneiland had aangewezen en die avond stuurde een kennis (die niet wist dat ik daar was) mij dit e-boek.

Op de middelbare school moest ik boeken van de boekenlijsten lezen. Voor het vak Engels koos ik het boek 'The color purple'.

Dat maakte enorm veel indruk op me; ik heb het Engelse boekje later kunnen bemachtigen en ik heb het ook Nederlandstalig gelezen en de film (met Whoopie Goldberg) meerdere malen gezien.

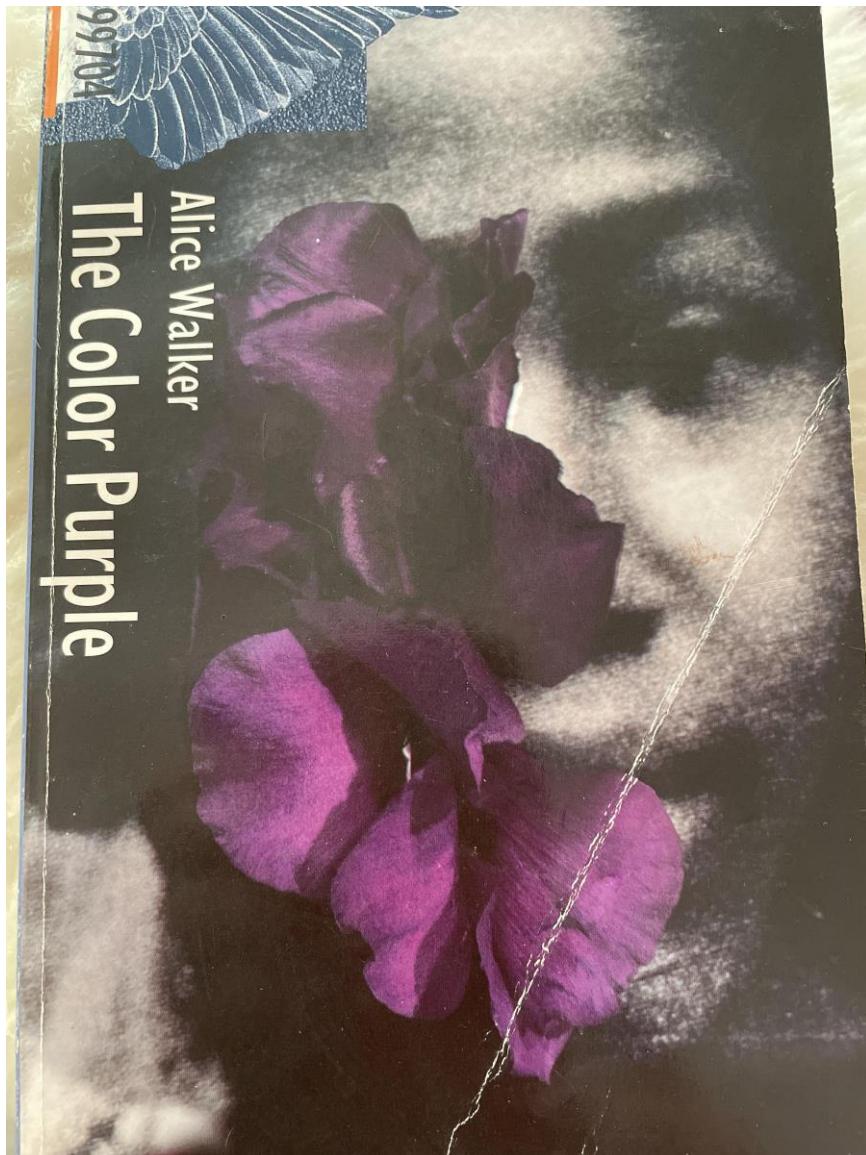
Het onrecht, de wanhoop, het verdriet, het lijdzaam ondergaan van het lot, het vertrouwen (op de hereniging met de zussen), het doorzettingsvermogen, de liefde, goede en slechte kanten van mensen en diepgewortelde verlangens.

Hoe geweldig de film ook gespeeld is: ik vind al die aspecten beschreven toch het mooist.

Gedeeltelijk gebaseerd op waargebeurde 'zwarte kanten van de geschiedenis'.

Ook vind ik boeken gebaseerd op geschiedenis heel interessant. Ik las/lees de reeks boeken over Ayla (De stam van de holenbeer etc.) een geromantiseerde versie over de oertijd, gebaseerd op bevindingen uit die tijd. We waren vorig jaar in Cazelle in Frankrijk waar allemaal (opgegraven) voorwerpen lagen die ook in de boeken voorkomen. Ik vond het prachtig zoals deze voorwerpen, na het lezen van de boeken, herkenbaar voor me werden. Door te lezen kan ik me 'even helemaal verliezen in een andere wereld'. Dat lukt me niet altijd, soms heb ik het te druk (in mijn hoofd) en kan ik me niet focussen/concentreren. Maar als het wel lukt kan ik van heel veel boeken intens genieten.

Sandra Schaaper



'Dear God: I am fourteen years old. I have always been a good girl. Maybe you can give me a sign letting me know what is happening to me ...'

So begins Alice Walker's touching novel, set in the harsh, segregated world of the Deep South between the wars. Celie has been raped by the man she calls father; her two children are taken away from her; she has been forced into an ugly marriage. She has no one to talk to but God.

Then she meets Shug Avery, singer and magic woman, and Celie discovers not the pain of female rivalry but the love and support of women.

***The Color Purple* is also an internationally successful film, produced by Steven Spielberg.**

ISBN 9001 54986 1

Ontwerp omslag UNA (Hans Bockting, Mijke Wondergem), Amsterdam

Boeken... maar welk boek heeft het meeste indruk gemaakt ?

Ik kan echt niet kiezen!

De boekenkast.....

Mijn moeder is overleden en haar huisje moet binnenkort leeg worden opgeleverd. Het logeerkamertje is al aardig leeg.

Het opklapbed met de gordijntjes die ervoor hingen, is al naar de kringloop.

De plank erboven, waar de rails voor de gordijntjes aan was bevestigd, hangt wiebelig en kaal nog aan de muur. De vloerbedekking is verwijderd...

Alle prulletjes en foto's die er op stonden staan in een hoekje.

Het voelt hier koud en kil aan.

Ik zit op de kale betonnen vloer voor het oude vertrouwde boekenkastje.

Wat zie ik er tegenop om dit kastje leeg te halen!

Er staan lege bananendozen klaar... Klaar voor wie?... Klaar voor wat?

Ik neem de tijd om alles wat hier jarenlang een beetje vergeten stond te verstoffen door mijn handen te laten gaan en door te kijken.

Een plank vol puzzelboekjes...

Mijn moeder was geen lezer, maar een puzzelaar. Het hield haar geest lenig.

Die puzzelboekjes kunnen ook naar de kringloop, want puzzelen is niet zo mijn ding!

Ik ben op zoek naar andere puzzelstukken!

Ik heb mijn liefde voor lezen en verhalen schrijven van mijn vader geërfd.

Er liggen heel veel fotoboeken.

Met oude, versleten, vaal geworden kaften en muf ruikende bladzijden.

De hele familiegeschiedenis samengevat tussen kleine witte kartelige fotohoekjes, lijkt wel op een met kiezelsteentjes bestrooid oud levenspad.

Die gaan zeker samen met de honderden brieven die ze elkaar schreven hun hele leven lang, mee in 'mijn' bananendoos!

Dan zijn de boeken aan de beurt. Het zijn er niet meer zoveel.

Ik pak de familiebijbel, doe mijn ogen dicht, ruik er even aan en het roept weer de geur op van stoofpeertjes, spruitjes en een lekker stuk roastbeef!

Zie weer voor me hoe op zondag bij het middageten een stukje uit de bijbel werd voorgelezen door mijn vader.

Ik hoor weer de stem van mijn vader die een, voor mij vaak onbegrijpelijke, tekst uit dit Boek der Boeken voorlas.

Ik sla voorzichtig de oude bijbel met zijn zwakke rug open en zie aan de binnenkant geschreven... de trouwdatum van mijn ouders in 1936.

In de fotoboeken zie ik foto's van de verloving en het trouwen, veel familiefoto's en heel veel foto's van mijn vaders militaire zeemansleven, van lang voor en na de Tweede Wereldoorlog.

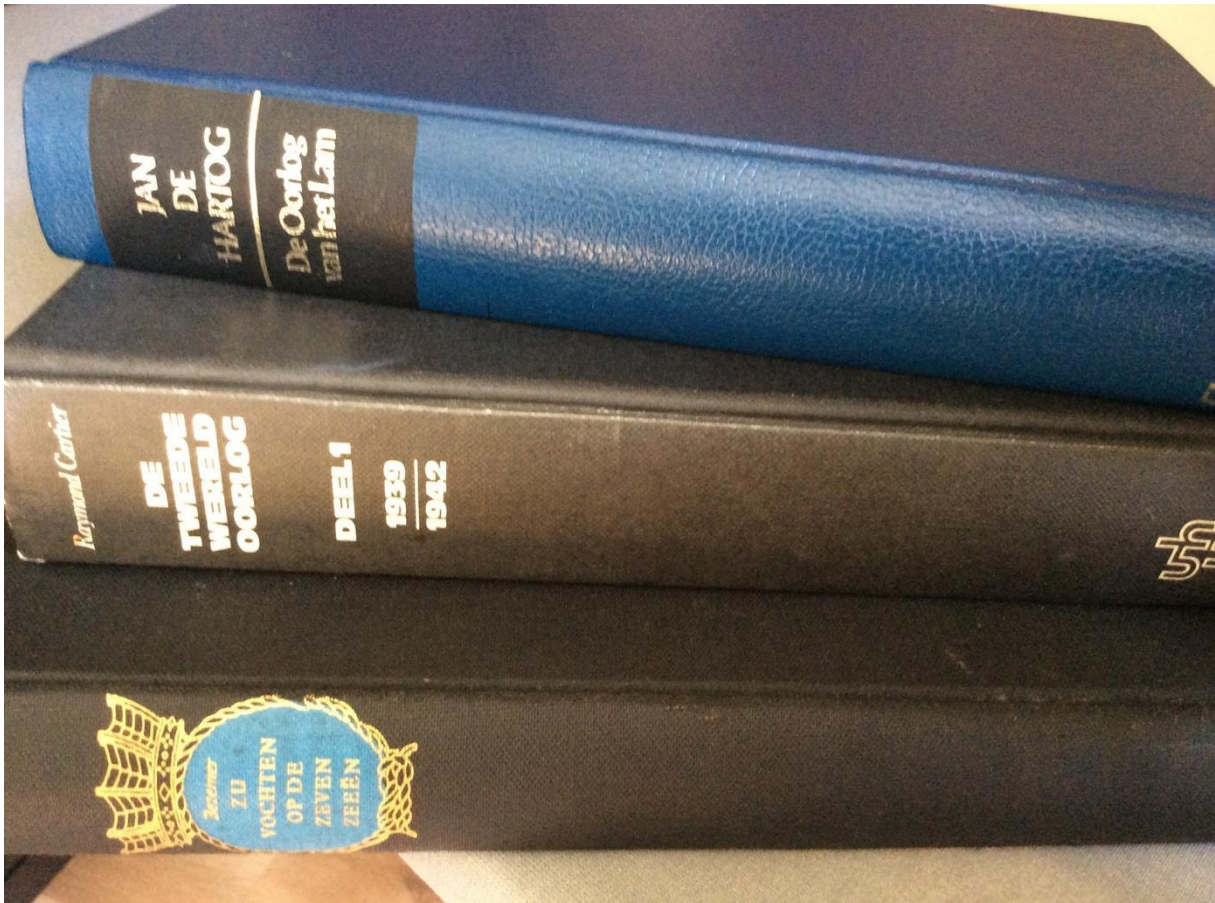
De oorlogsjaren vind ik terug in een paar schaarse foto's, gemaakt bij een fotograaf, omdat ook de camera's in beslag genomen werden door de bezetter. En uit schaarse Rode Kruis-brieven en gelukkig de boeken die mijn vader na de oorlog aanschafte.

ussen de fotoalbums vind ik een mooi klein album van Japanse zwarte lak. De voorkant is prachtig gedecoreerd met een met goud beschilderde afbeelding van een vulkaan en kleine Japanse mensjes in een dagelijks tafereel.



Ook hier sla ik wat bladzijden om en zie hoe mijn vader, als jonge man al, zijn leven documenteerde.

En in een groter soortgelijk album met een nog rijkere decoratie met stukjes parelmoer, werd door mijn vader in beelden verteld, wat voor spannende reizen hij over de wereld maakte.



Meer boeken gaan door mijn handen!

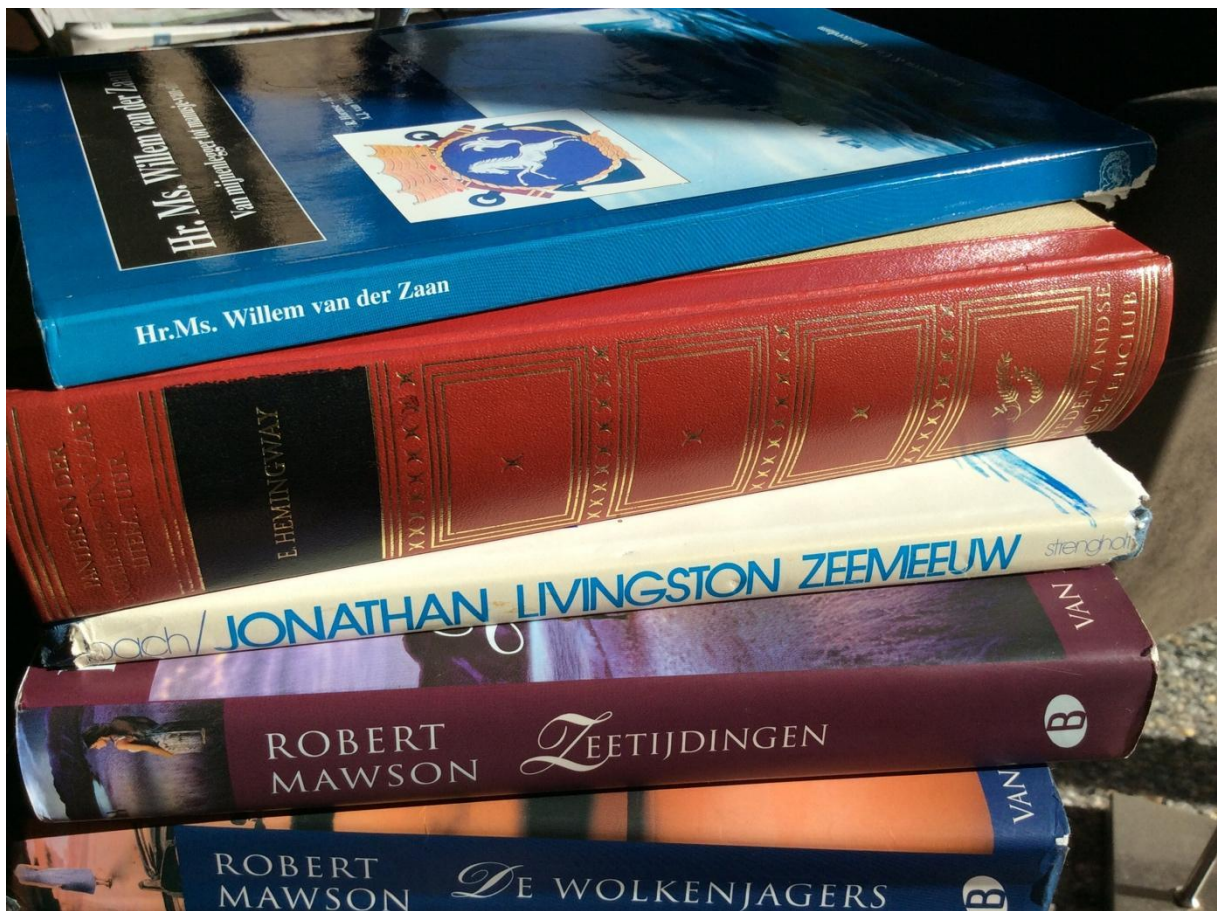
Deze boeken, zowel geschiedenis als historische romans, gaan ook in mijn persoonlijke bananendoos.

Koud en stijf sta ik op van de grond.

Ik schuif de zwaar geworden doos het logeerkamertje uit, trek ook deze deur dicht en neem al deze bijzondere puzzelstukken mee naar huis.

De boeken gingen verder met me mee door mijn leven en nog steeds pak ik ze af en toe weer eens op. Zo vormden deze puzzelstukjes zich tot een mooie, maar ook emotionele fotowand in mijn hoofd .

Een enorme bron van inspiratie om verhalen te schrijven, die hopelijk nog eens tot een boek zullen leiden!



Er zijn ook nog een paar door mijzelf aangeschafte boeken die altijd binnen handbereik liggen:

Jonathan Livingstone Zeemeeuw

Over een zeemeeuw die door de kunst van het vliegen ontdekt, hoe je kunt leren... de kunst om anderen lief te hebben als jezelf.

Hr.Ms. Willem van der Zaan

(van mijnenlegger tot manusje van alles)

Het schip waar mijn vader de vijf oorlogsjaren mee heeft gevochten tegen de Duitse bezetter.

Het schip dat de meidagen in 1940 overleefde, duizenden mijnen aan dek vervoerde onder vijandelijke dreiging, mijnen heeft gelegd voor vijandelijke kustwateren en tientallen konvoeien heeft begeleid.

Een van de weinige schepen die de gehele oorlog hebben overleefd?!

Zeetijdingen en Wolkenjagers van Robert Mawson

Boeken die vertellen over de oorlog.

Zeetijdingen, over een konvooi oorlogsschepen op de Atlantische Oceaan.

De Wolkenjagers, ontroerend meeslepend verhaal over heel gewone mensen die zich ontpoppen tot ware helden.

De oude man en de zee van Ernest Hemmingway

Een boek van bezinning, een boek over land, zee en lucht. Dat een soort les behelst, die we allemaal moeten leren: ... en nu is de tijd gekomen om slechts aan een ding te denken: datgene waartoe ik geboren ben...

Nu ik dit allemaal opschrijf zie ik verbanden.

De zeemeeuw, de kunst om anderen lief te hebben als jezelf.

De Willem van der Zaan, de gedocumenteerde levensloop van het schip, waardoor ik mijn vader op een andere manier leerde kennen

Met name het stuk over de verrichtingen van het schip gedurende de vijf oorlogsjaren, tevens mijn eerste vijf levensjaren, toen hij niet fysiek aanwezig was, maar waarin ik las hoe de mensen op dit schip 'hun werk onopvallend, trouw en langdurig hebben verricht'.

Ik heb er een fotootje ingelegd waarop ik mijn vader herken.

Boven de bemanning is een groot doek gespannen met de tekst "Met mannen als die van de Willem van der Zaan, kan ons landje nimmer ten onder gaan."

De oude man en de zee van Hemmingway

De oude man en de zee, een heldhaftige strijd van man en dier.

De cirkel van het leven.

De eerste vijf jaren kende ik mijn vader alleen van een foto.

De laatste jaren, duik ik steeds meer in de geschiedenis om de verhalen te lezen, die mijn vader mij nooit kon vertellen.

Voor hem was het denk ik allemaal te pijnlijk (zoals het voor velen van die generatie was).

Het kleine teakhouten boekenkastje vol met boeken, brieven en fotoalbums werd door mij leeggehaald.

Het kastje staat nu misschien (na een hopelijk kort kringloopleven) bij iemand als vintage meubel weer gevuld met boeken.

De mooie brieven, de verhalen, de fotoalbums en de bijzondere boeken verhuisden weer en zijn nu voor mij een bezit van onschatbare waarde, die in mijn eigen levensverhaal hopelijk weer mag worden tot een boek, dat ook op anderen weer een diepe indruk zal kunnen maken.

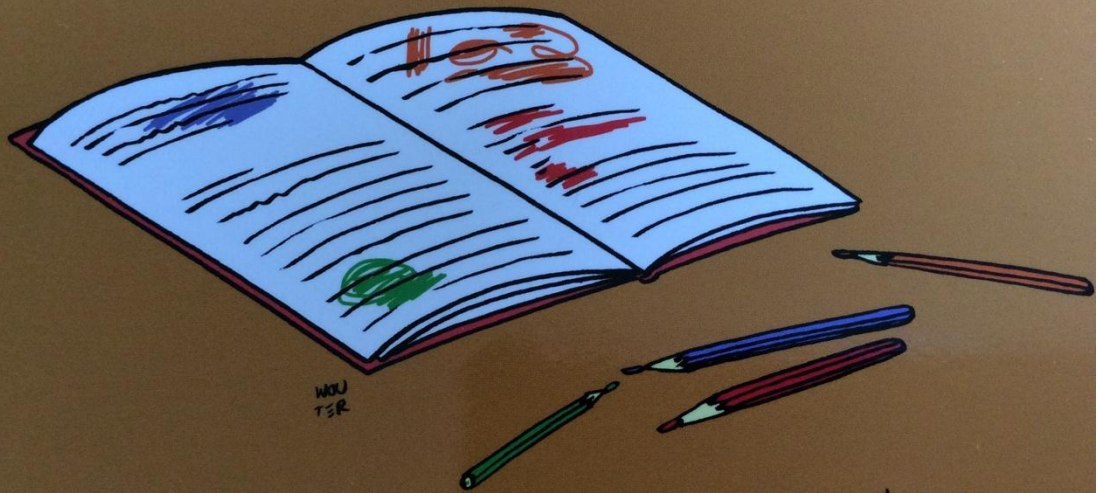
We moeten blijven vertellen!

De bananendoos gevuld met boeken uit lang vervlogen tijden, werd weer door mij leeg gehaald en alles staat nu in mijn boekenkast in de hoop dat mijn kinderen ze op een dag, aangevuld met mijn eigen verhalen, weer door zullen geven aan de volgende generatie.

Ik kan niet kiezen, welk boek het meeste indruk op me heeft gemaakt!

Anneke Kettenes

NIET DE SCHRIJVER,



MAAR DE LEZER
KLEURT HET VERHAAL IN

Een toevallig teruggevonden boek

Op zoek naar een boek dat ik opnieuw wil herlezen, stuit ik op een duidelijk vergeten stapeltje. Ik bekijk het en zie 'de slaafse hond' van Françoise Sagan. Ik weet nog dat ik de pocket in de tachtiger jaren op het Waterlooplein kocht. Voor mij was Sagan in die tijd hét voorbeeld van de zelfbewuste vrouw. Ik kan me weinig van het verhaal herinneren en besluit het opnieuw te lezen.

Wie was Françoise Sagan

Ze wordt 21 juni 1935 uit rijke ouders, die van feesten en snelle auto's houden, geboren. Op 18-jarige leeftijd schrijft ze haar eerste roman: 'Bonjour tristesse.' Aan het eind van dat jaar zijn daar een half miljoen exemplaren van verkocht en is de roman in twintig landen vertaald. Ze schrijft 's nachts of in het kleine appartement van haar secretaresse. Tot 1996 verschijnt bijna iedere twee of drie jaar een nieuwe roman. Ook heeft ze nog vier novellen en tien toneelstukken op haar naam staan.

Haar stijl is vlot en invoelbaar. Thema's zijn: overspel, driehoeksverhoudingen, onmogelijke liefdes, passie, afkeer van liefde, verveling en vrees voor eenzaamheid. Annick Geille, die drie jaar haar geliefde was, citeert Sagan in haar boek als deze zegt: "Liefde is niet meer dan zelfverheerlijking. Ik geloof in passie. En niets anders."

Sagan sterft in 2004. Door haar exorbitante levensstijl laat ze haar zoon Dennis, die uit een zeer kort huwelijk met Robert Westhoff geboren is, grote schulden na. Als deze de erfenis aanvaardt, vindt hij 2019 een manuscript van een onafgemaakte roman in twee delen. Hij geeft het uit onder de titel: 'De hoeken van het hart'. (Les quatre coins du coeur)

De slaafse hond

De jonge boekhouder Gueret huurt kost en inwoning bij een oude vrouw, die prostituee geweest is. Hij vindt een tas vol kostbare bijouerieën en verbergt deze in zijn kamer. Als de oude vrouw in de krant leest dat deze tas afkomstig moet zijn van een gewelddadige beroving, begint ze met Gueret een seksuele relatie. Hij wordt verliefd, maar zij benut hem. Ze laat één van haar vroegere bekenden uit Marseille, de vondst witwassen.

françoise sagan

EEN SLAAFSE HOND



Aan de manier waarop Sagan een hond in het verhaal introduceert, merk je hoe deze oude vrouw haar kostganger bekijkt. Op het moment dat de jongeman seksuele passie ontdekt, daardoor veel zelfbewuster wordt, loopt de hond, die eerst bang voor hem was, steeds vaker met hem mee naar zijn kosthuis. De beschrijving waarop deze hond tenslotte ook door de oude vrouw in haar huis wordt toegelaten, maakt haar ambivalente gevoelens met betrekking tot Gueret duidelijk.

'De hond ging, luid kwispelend aan de voeten van de oude vrouw liggen... Nou goed dan, zei ze, een maand geleden was je op straat, een week geleden in de tuin, gisteren in de gang, vandaag in de keuken, je hebt wel lef... Je bent ondertussen gegroeid, het doet je goed, dat jij je baas hebt gevonden.'

Ook de manier waarop ze afscheid neemt van Gueret, als haar vroegere kompaan uit Marseille haar de helft van de opbrengst van de witgewassen edelstenen komt brengen en Gueret doodt, vertelt Sagan de lezer opnieuw dat liefde onmogelijk is.

Wat heb ik bij het herlezen van dit boek ervaren.

Door haar schrijfstijl werd ik het verhaal ingezogen en ik stopte pas met lezen toen het uit was. Als schrijfster vind ik haar nog steeds boeiend. Ik vraag me af waar ze de kracht vandaan haalde, om in haar hectische en ongeremde manier van leven, al die verhalen te verzinnen.

Maar de gevoelens die ik in de jaren tachtig voor haar had zijn weg. Zij is absoluut niet meer een vrouw die ik als voorbeeldfunctie zie.

Nu ik haar leven kan overzien, zou het best zo kunnen zijn dat een trauma uit haar jeugd, de oorzaak is waardoor Sagan haar hele leven, nietsontziend op zoek blijft naar liefde.

Cootje Bronner

Alles heeft een reden van Mira Kirshenbaum

Genoten vind ik niet helemaal het juiste woord. Wel een interessant boek. Leg dat eens uit.

Als je jaren geleden tegen me had gezegd dat alles wat er gebeurt een reden heeft, had ik gezegd dat dat flauwekul was. In mijn leven zijn dingen gebeurd die zo pijnlijk waren, dat het niet zo vreemd is dat ik er moeite mee had om er iets zinvols in te vinden en het opgaf.

Ik weet nu dat dat een grote vergissing was.

Er overkomen ons veel dingen die het ons moeilijk maken om te geloven dat alles wat er gebeurt een reden heeft. Het kan van alles zijn. Je wordt ernstig ziek op het meest ongeschikte moment.

Je denkt dat je je grote liefde hebt gevonden, maar er gaat iets mis tussen jullie en nu ben je weer alleen. Je hebt een echt pijnlijke jeugd gehad. Je maakt een fout die je heel veel geld kost. Een dierbaar iemand gaat dood.

Ja, denken we, misschien zijn sommige dingen die gebeuren wel zinnig, maar deze dingen niet.

En zelfs als we er nog een beetje op vertrouwen dat die dingen betekenis hebben, weten we die betekenis niet te vinden. De gebeurtenissen in ons leven overkomen ons tenslotte niet met een etiketje erop waar ze voor bedoeld zijn. We kunnen er jaren vergeefs naar zoeken. We vragen het aan vrienden, maar zij hebben het niet door gemaakt. We vragen het aan iemand die iets overeenkomstigs heeft meegemaakt, maar er is een grote kans dat ook die persoon worstelt om de betekenis te vinden.

Op enig moment kunnen we in de verleiding komen om de zoektocht op te geven. Dat is mij overkomen. Het was een van mijn patiënten die me wakker schudde en me de hoop gaf dat we de betekenissen in ons leven misschien toch kunnen vinden. Alle belangrijke dingen die ik in mijn werk heb geleerd, heb ik van mijn patiënten geleerd. Scott was een van mijn beste leraren.

De boodschap in de fles.

We hebben allemaal dromen over wat we met ons leven willen. Toen Scott jaren geleden voor het eerst bij me kwam, droomde hij ervan weer te gaan studeren en tuinarchitect te worden. Hij durfde echter zijn goed betaalde baan niet op te zeggen. Zoals je je kunt voorstellen, speelden kwesties als ongerustheid, een gebrek aan zelfrespect en identiteit een belangrijke rol in

ons contact. Maar al snel ging het alleen nog over wat hij nodig had om zijn droom te laten uitkomen. Hij heeft eindelijk een uitstekende opleiding van twee jaar gedaan en daarna zijn eigen kleine bureau voor tuinarchitectuur opgezet. Hij voelde zich voldaan.

Een paar jaar later kwam Scott bij me terug. Hij had helaas een non-Hodgkin lymfkliergezwel en dacht dat hij dood zou gaan. Uiteindelijk ging Scott's kanker in remissie. Hij maakt het nog steeds goed. Hij wilde erachter komen, zei hij, waarom hij, net toen alles in zijn leven beter ging, die vreselijke ziekte had gekregen. Is dat in feite niet een theologische vraag? Vroeg ik hem. In werkelijkheid wilde ik me niet echt met zo'n vraag bezig houden. In die tijd was ik ervan overtuigd dat je toch nooit een antwoord vond. Bovendien dacht ik, is het veel belangrijker om de tijd die je nog hebt zo zinnig mogelijk te gebruiken. Waarom zou je vragen waarom?



Dicky Spee/Schut

Het Boek

Als kind, puber en jong volwassene was ik geen lezer, ik was liever niet thuis, vond geen rust om te lezen en vond de bibliotheek een plek waar mensen zouden kunnen zien dat ik 'de weg niet wist' en zagen dat ik niet las.

Tijdens mijn studies voor kleuterleidster en later Pedagogiek en de Sociale Academie las ik de 'verplichte boeken' en las ik meer en meer omdat ik het interessant vond en steeds meer wilde leren.

Van voorlezen heb ik genoten tijdens mijn jaren voor de klas en later voor en met de kinderen.

Mijn laatste boeken waren: 'Maak het mooi' van Thomas Verbogt

en het boek 'De vluchteling, de grenswacht en de rijke Jood' van Arnon Grunberg.

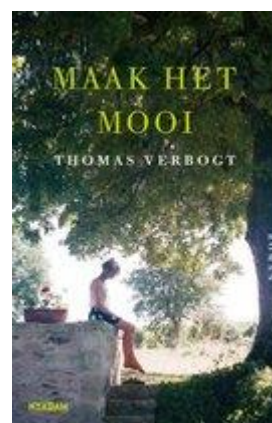
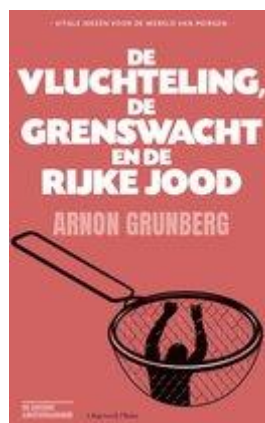
Het eerste boek vond ik mooi in zijn eenvoud en persoonlijke beschrijvingen die mij ook terugbrachten naar eigen herinneringen.

Het boek van Arnon Grunberg is indrukwekkend, geeft inzicht, is persoonlijk en schokkend. Het geeft goed weer dat vluchtelingen van alle tijden zijn en hoe het onderwerp steeds weer voor politiek gewin wordt ingezet.

De gesprekken met vluchtelingen, grenswachten en hulpverleners geven weer hoe ingewikkeld de procedures zijn en de betrokkenheid groot is.

Een aanrader!

Gerda Andriesma



Wat ik had (en heb) met boeken

Ik ben geen lezer.

De rust ontbreekt mij om lang te lezen, een boek weer neer te leggen (na een boekenlegger geplaatst te hebben) en na een poos weer op te pakken.

Boeken wil ik graag in één ruk uit lezen. Met boeken die 400 of meer pagina's tellen heb ik dus grote moeite. Er zijn wel uitzonderingen. Het boek van Jeroen Brouwers 'Cliënt E. Busken' (256 blz.) heb ik in drie rukken uitgelezen. Cliënt Busken beschrijft een dag van zijn verblijf in een psychiatrische inrichting. Ik heb mij rot gelachen om zijn kritische en hilarische observaties. Die volgens mij vaak hout snijden als het gaat om de zorg in psychiatrische instellingen.

Een andere uitzondering is het boek van Elif Shafak: 'De veertig regels van liefde (381 blz.)'. Het boek gaat over de dertiende-eeuwse soefi Rumi en zijn vriend Sjams. Zij stelden samen die lijst van veertig regels van liefde op. Voor mij was het meeslepend en dramatisch aflopend verhaal over de band tussen Rumi en Sjams. Ik wilde zo graag naar het einde van het boek dat ik 'diagonaal' ben gaan lezen. Veel, maar niet álles gemist.

Het thema van de Korte Verhalen Club is 'Van welke boek(en) heb je intens genoten?'. Het intense genieten van bepaalde boeken heeft een lange geschiedenis. Voor mijn mondelinge eindexamen Duits op de HBS-A was er een verplichte boekenlijst. Je werd geacht die boeken te lezen om daarop bevraagd te worden. Het was ook mogelijk het hele oeuvre van een schrijver te kiezen. Op de lijst stond het boek 'Im Westen nichts Neues' van Erich Maria Remarque (1898-1970). Het boek beschrijft de ontberingen die de Duitse soldaten hebben moeten trotseren in de loopgraven van de Eerste Wereldoorlog. Het gaat over hechte vriendschappen die vaak maar van korte duur zijn. Hitler verbood de verspreiding van het boek vanwege de anti-oorlog boodschap.

Het boek boeide mij zodanig dat ik alle destijds verschenen boeken heb gekocht en gelezen. Zijn boeken zijn autobiografisch. Op het eindexamen heb ik pakweg 30 minuten mogen vertellen wat mij zo trof in de boeken van Remarque. Zoals hij in het leven stond wilde ik ook zijn. Terugkerende thema's: avontuur, kameraadschap, troost in de roes van drank, heftige liefdes. Ik kreeg een negen voor het mondelinge examen.

Één van zijn boeken springt eruit: 'Arc de Triomphe'. Het verhaal van Ravic, een arts die in 1941 uit een Gestapo-gevangenis is ontsnapt en is ondergedoken in Parijs. Een onzeker bestaan. In het boek (ook verfilmd, waar Remarque een rol in heeft) wordt veel gedronken. Met name Calvados (appelbrandewijn). Toen ik dit boek las was ik ook aan het experimenteren met verschillende drankjes. Remarque was mijn voorbeeld. Ik ging mij identificeren met hem, imiteerde zijn wijze van spreken en gedrag. Het dreigde dwangmatig te worden. Het was een periode waar ik nu in verwondering op terugkijk. De boeken staan in mijn kast. Een enkele keer, in een nostalgische stemming, pak ik er weer een. Een van die boeken is 'Drie kameraden', thema's die gaan over de periode tussen de twee Wereldoorlogen. En vooral over hechte vriendschap.

Ik zoek naar wat de boeken van Remarque mij hebben gebracht.

Ben daar, ook na ruim zestig jaar, niet uit. Dat hoeft ook niet.

Ik heb intens genoten van zijn boeken.

Walter van Gelderen

Lievelingsboek

Het boek dat ik op mijn 11e verjaardag van mijn zus kreeg.

De titel is 'Het licht in je ogen' van A. Rutgers van der Loeff-Basenau.



Wat genoot ik als kind van dit verhaal over een jongen die op een schip woont, veel avonturen beleeft, een goede vriend heeft en ervan droomt om kunstschilder te worden. Wat waardeert hij de kleuren in de natuur. Hij erft de trompet van zijn overleden oom en is een gelukkig kind. Tot hij bij het spelen van verstoppertje in een put met ongebluste kalk valt. Met ontzettend veel pijn wordt hij door zijn vrienden naar de huisarts gebracht en hij belandt met spoed in het ziekenhuis. Hij wordt eerst slechtziend en langzamerhand blind. Het jaar dat hij intern op de blindenschool verblijft, de angst en moed, het doorzettingsvermogen, de onderlinge rivaliteit en dan ook nog het schuldgevoel dat hij heeft na een naar ongeluk met een jongere leerling... wat sprak het tot mijn verbeelding. De strijd om brailleschrift te leren, overal de weg te vinden, zijn gehoor beter te ontwikkelen, de moeilijke gymlessen en de angst om met medelijden behandeld te worden... ik voelde met hem mee. De oude vriendschap met zijn ziende en de nieuwe vriendschap met zijn blinde vriend, het sprak me zo aan. Na veel spannende onderzoeken en lang wachten komt hij in aanmerking voor een operatie waarbij zijn ogen worden voorzien van nieuw hoornvlies.

Ik leefde zo intens met deze Kees mee dat ik na 60 jaar zo de titel en de schrijfster uit mijn hoofd op kon noemen.

Gelukkig vond ik het boek nog terug in de boekenkast, wel geheel bruin geworden met zelfs kleverige bladzijden.

De 2 bestelkaarten van de Arbeiderspers lagen nog bij bepaalde bladzijden, inderdaad bij de meest spannende gebeurtenis waar ik zelfs nu nog kippenvel van krijg.

Vanmiddag las ik het opnieuw in 1 ruk uit en liet me net zo meevoeren als toentertijd als 11-jarig meisje.

In het naschrift staat: Cornelis Noot - of laten we liever Kees blijven zeggen - heeft geluk gehad. De operatie, waarbij zijn ogen van nieuw hoornvlies zijn voorzien, is geslaagd. Heerlijk om weer even terug te gaan in de tijd.

Wat was (en is) lezen toch fijn.

Mieke Wijminga

24. 1-
Gekregen van Anneke op
mijn 11^e verjaardagen

Mieke

4 CENT

BESTELKAART

N.V. DE ARBEIDERSPERS
AFDELING UITGEVERIJ
HEKELVELD 15 - AMSTERDAM-C. II

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

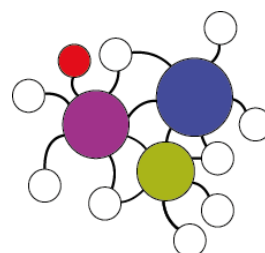
Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl



*Algemeen Nut
Beogende Instelling*
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**